

Bogdan Mihai Dascălu

Sânge albastru

Editura Ideea Europeană
2012

Colecția: PROZĂ SCURTĂ
Coperta colecției: Cristian Negoii

Lector: Alina Beiu-Deșliu
Tehnoredactor: Alexandra-Alina Ionescu

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, Romania
Tel/Fax: 4021-2125692;
4021-3106618 E-mail:
office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Anul apariției: 2012
Ediție Digitală PDF
ISBN 978-973-1925-97-4

Copyright © 2012 Ideea Europeană

Această carte în format digital este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Cuprins

FUGĂ.....	5
PUȚIN ÎNAINTE DE RĂSĂRIT.....	5
ORAȘ.....	6
B. P. T.....	6
TEMĂ.....	7
REZUMAT	7
POVESTE CONTEMPORANĂ.....	8
PUSTIU.....	9
PROIECT DE POTOP	9
SCURTĂ PLIMBARE.....	10
EXACT CINCI MINUTE.....	11
INTERMEZZO.....	11
PROMENADĂ.....	12
CERCUL.....	20
STÂRV.....	20
CRIMĂ CU PREMEDITARE.....	22
BASM	22
ACUARELĂ.....	22
PUNERE LA PUNCT	23
MODUL DE A FI	23
VARIAȚIUNE.....	24
REDUNDANȚĂ.....	26
PRECIZARE.....	27
POVESTE	27
PE GOLGOTA.....	28
ACUM ȘI PURURI.....	28
PE NEAȘTEPTATE	29
VIS.....	29

FABULĂ.....	30
PREȚUL	31
ARTĂ ȘI CULISE	31
MICI ÎNTÂMPLĂRI.....	33
SUR LE PONT D'AVIGNON... ..	34
SCURTMETRAJ.....	34
SFÂRȘITUL MITULUI	35
SOMN	35
NOCTURNĂ	35
SERENADĂ	36
SUICID	36
VREME	36
CADRĂ	37
PAȘTE.....	37
MOARTEA TROFEULUI.....	37
AGONIE	38
IN MEMORIAM	38
ÎNDREPTAR.....	38
SFÂRȘIT	39

FUGĂ

Pe acoperișul vișiniu stă singur corbul, chiar lângă hornul care, fumegând, își aruncă strigătul către cer. Deasupra aripelor deschise, ce par a străluci în paloarea zilei, norii cad unii într-alții, se lovesc, fără ca totuși să se sugrume.

Liniștea străzii, urcă-n înalt și pasărea imobilă tace și ea, fără să se plictisească, iar norii, tot mai umflați, se mișcă mai încet, nu vor să mai înainteze, căci nu mai știu încotro.

Pașii lovesc caldarâmul din ce în ce mai tare, mai violent, corbul tresare, își strânge brațele în juru-i, apoi își înăbușe urletul în gâtlee, nu-l lasă să răsunе, privește tot mai stupefiat în jos. Chiar și norii încetează să mai fie nori, fața li se învinețește și vor să se pogoare în jos, să se odihnească.

Trotuarul opune din ce în ce mai multă rezistență, iar pantofii cu toc se străduiesc în zadar să-l străpungă. Trecătorul cu mâinile în buzunare nu-și ridică privirea în sus, altminteri ar fi zărit o pasăre albăstruie părăsind un acoperiș, i-ar fi auzit fâlfâitul liniștit, ar fi văzut cum urcă atât de sus, încât se lovește de nori, că îi străbate și ar fi știut, în continuare, că aceasta nu se va opri aici, că va zbura tot mai în sus, până când aerul nu va mai fi aer, până când inima îi va spulbera pieptul, pentru ca apoi să-și dea drumul, ca penele să se desprindă unele de altele, iar vântul să le ia cu sine și să le ducă departe, pretutindeni, acolo pe unde ea n-a mai apucat să fie.

Dar cel ce pășește nu face nimic din toate astea, nu se gândește la nimic altceva decât la zgomotul său, își simte singurătatea în propria-i talpă. Merge din ce în ce mai repede, de parcă ar fi vrut să scape din propriu-i corp, iar loviturile ce se întetesc și ele îl fac să-și scoată mâinile din buzunare, să le ridice în sus, să și le apese peste urechi. Știe foarte bine că nu ajută la nimic, și-ar fi dorit să mai fie cineva pe aceeași stradă, cu el, aruncă în grabă o privire de jur împrejur, apoi o ia la goană, de-a lungul străzii, fuge pe lângă pomii nuzi, pe lângă obloanele ovale și nimeni, absolut nimeni nu-i poate alunga frica din creier. Ar fi vrut să se oprească, dar era prea târziu, fiecare pas îi amintea de golul de-alături, iar norii, mai inexpresivi ca niciodată, ascundeau cu bună știință cerul palid, atât de palid, încât nimeni n-ar fi putut locui acolo.

Și totuși, trecătorul fuge mai departe, târând cu sine propriu-i zgomot, pași în gol, ai lui, doar lui. Și era atât de speriat, încât nici nu observă cum, de undeva, de sus, cobora către el o pană. Albăstruie.

PUȚIN ÎNAINTE DE RĂSĂRIT

Orașul doarme încă, dorm și locuitorii în paturi încăpătoare. E încă noapte, dar curând – ah! cât de curând – cocoșul se va zbuciuma pentru a treia oară. Iar ei, trufași aidoma semizeilor de

odinioară, stau tolăniți, cu trupurile despuiate în marile paturi. Ochii le sunt închiși, poate că unii – dar puțini sunt aceștia –, cei mai speriați, s-au trezit deja, dar se prefac în continuare; e ora când visurile – acelea, da, chiar acelea de care ne temem cu toții – li se insinuează în creier și periplul poate începe.

Soarele distruge brusc misterul, îl sfarmă și-l înlătură, începe să cuprindă, în teribila-i grabă, întreg orașul. Acoperișuri roșii, sângerânde, par să se dezmoștească – dar nu o fac –, oricum strălucesc livid în lumina păgână. Și, totuși, străzile, deși mai aurii ca niciodată, sunt goale, lipsite de vlagă. Nimeni nu pășește – încă! – pe ele, iar sentimentul de inutilitate – de tristă inutilitate – capătă proporții gigantice se umflă hiperbolic cu vidul de prin prejur, până ce, ajungând la înălțimi la care nimeni n-a cutezat măcar că s-ar putea ajunge, se va sparge, pătruns cu furie de ciocul metalic al păsării.

Aceasta, șireată, veghează din înalt, ascunzându-se privirilor, ba chiar și celor mai indiscrete ochiane, astfel încât fapta să-i fie nevăzută. Răbdătoare, își mișcă alene aripele negre – albăstrui în lumina soarelui – căci știe că în curând se va putea lăsa în jos, în cercuri line, din ce în ce mai line.

Ceasuri deșteptătoare încep să țârâie aproape concomitent – căci străvechile clopote au amuțit de mult –, dar zgomotul lor, prea slab, nu reușește să schimbe nimic.

Trupurile semizeilor continuă să rămână la fel de imobile, continuă să-și lase pleoapele în jos – între timp, dindărătul lor se poate auzi obișnuita zarvă a amiezii – doar pasărea – mulțumită parcă, scoate un țipăt fără noimă și își croiește drum, cu uriașele-i aripe spre Soare-Răsare.

ORAȘ

Nori grei, negri, vin amenințător și ocupă violetul cerului nocturn, tăiat, din ce în ce mai des, de zgomotul asurzitor al fulgerelor furioase. Iar strada e atât de pustie, încât nici măcar ploaia nu se ostenește să o mai calce.

B. P. T.

– RUGĂCIUNE DESCRIPTIVĂ, ÎN PROZĂ –

Dumnezeu s-a făcut mai întâi pe El. – Și doar atât. Apoi a urmat Totul. – Și doar atât. Și au venit Adam și Eva, copiii Lui, suflet din sufletul Lui. – Și doar atât. Primii Lui copii. Care au tăcut, căci nu aveau cui să vorbească. Îl vedeau clipă de clipă și, totuși, nu credeau în El. Altminteri, nu ar fi mușcat. Și nici El nu credea în ei, altminteri nu i-ar fi izgonit. Când au plecat, au încercat să creadă și s-a născut Abel. Dar nu au reușit. Și s-a născut Cain. Și s-au înmulțit, așa cum le fusese hărăzit. Și tot nu au învățat să creadă. Și nici El nu a crezut. Iar fiii și fiicele lor au plătit pentru asta: au plătit mai întâi cu Sodoma, apoi și cu Gomora. Dar, ascultători, s-au înmulțit mai departe. Până când I s-a născut cel de-al treilea Fiu. Acesta a crezut, dar nu s-a înmulțit. Și pentru asta a plătit, la rându-i. Târziu, s-a născut biserica. Din senin. Oamenii se înmulțeau de-acum din inerție, uitând între timp de doriința Tatălui. Și tot n-au crezut. Dar era biserica. Și s-a mai murit puțin și în numele ei. Păgânii trebuia să moară. Locuitorii Sodomei au murit doar și ei – ceva mai înainte. Când n-au mai rămas destui păgâni, au murit și ceva creștini. Locuitorii Gomorei au murit doar și ei – ceva mai devreme.

Și s-au făcut simțite molimele. Creștinii nu au nici o pandoră a lor. Dar au un Tată și un Fiu. Și s-au rugat, fără să creadă, pare-se. Și El nu i-a ascultat, altminteri i-ar fi crezut. Un nebun strigă în gura mare că Dumnezeu a murit. Și toți îl cred. Apoi se răzgândesc din nou. Și se roagă mai departe. Și se mai și îmbolnăvesc. Și mai mor, din când în când. Iar faima Lui e nemărginită. Pentru că e bun. Și asta se vede. Pretutindeni. Doar că El a continuat să fie mânios până azi. Și nimeni nu i-a mai strigat:

Doamne, ce ai zice, că toți cei pedepsiți de Tine, Doamne, au crezut cu adevărat?! Ce ai face, Doamne, dacă Ți-ai da seama că ești Singurul ce nu poate să creadă?! Amin. – Și doar atât.

TEMĂ

Casa se prăbușește și, o dată cu ea, cade și pisica ascunsă din ajun în horn. Fără cel mai mic zgomot, la ora două și jumătate, sub cerul înstelat, cărămida se desface de cărămidă, mortarul se descompune în nisip și ciment, iar zidurile se năruie unul câte unul. Doar pisica adormită nu miaună, în rest locuitorii au făcut de mult ochi. Dar degeaba, nu mai au vreme să se ridice din paturi, privesc grinzile cum se desprind una de alta și văd cum lasă loc cerului. Un nor despică luna în două, puțin mai jos, bradul negru împunge o stea. Iar ei stau pe spate. Pentru o clipă, grinzile par să plutească în aerul proaspăt ce năvălește în odaie. De pe un perete, tabloul cade și se sparge, sticla se desparte în cioburi, iar poza cu mustați ajunge undeva sub masă. Pisica începe să toarcă în somn. Pe măsură ce cade, pare să toarcă tot mai tare, mai regulat. În curând va ajunge și ea jos, creierii îi vor fi împrăștiați aidoma celor ai stăpânilor. Dar, spre deosebire de aceștia, nu va deschide gura, nu se va speria, nu va încerca să strige, va înceta doar să toarcă. În camera învecinată, șobolani mari scapă prin fostele ferestre. Patul, din care nimeni nu apucă să se ridice, e străpuns de o bârnă. Pereții surpați au devenit, încetul cu încetul, roșii, aidoma globurilor de Crăciun.

Pe o bancă dinaintea casei șed eu și simt cum mi se face dor de torsul pisicii, de pat, de mustățile din tablou, de...

– Ia mai taci o dată! îi strigă învățătoarea puștiului, smulgându-i cu furie pagina de caiet. Și atunci el se ridică și fugi departe de clădire, fără să privească îndărăt, pentru că nu mai avea nici un rost. Știa că pereții vor cădea, știa că ferestrele vor deveni din ce în ce mai mici, știa de-acum prea bine că nici o cărămidă nu va mai fi legată de o altă cărămidă. Și mai știa că nimeni nu va fugi, că nimeni nu i se va alătura, că va trebui să fugă de unul singur. Știa la fel de bine că în horn nu mai e nici o pisică și că nu va mai fi nici una. Fugea întruna pe străzi, fără să se oprească, fără să respire, îi părea că plutește, iar apoi, după o vreme, se opri din fugă, și nu pentru a-și trage sufletul, nici pentru a privi casele întrebătoare, ce se aplecau, concave, deasupra lui, ci se opri pentru că știa că nu mai are unde să fugă.

REZUMAT

Trăind, a înțeles că va muri. Și, desigur, a și făcut-o.

POVESTE CONTEMPORANĂ

Era o dimineață de vară târzie și poate puțin prea răcoroasă, în care micuțul Adrian, trezit de curând, se lăfăia nestingherit pe covorul moale. Soarele îi bătea în ochi, ceea ce-l făcu să-i mijească puțin. Stătea întins pe spate, cu capul răsucit spre fereastră și își vedea neabătut de obișnuita ocupație. Își visa cu ochi deschiși visul, într-o liniște absolută, căci prin geamul închis nu răzbăteau până la el intermitentele țipete ale uriașei paseri, ce se aciuiseră în arțarul de dinaintea casei. Dacă le-ar fi auzit, ar fi sărit în picioare și ar fi scos la iveală, din secretul ascunzîș, praștia și ar fi pornit de îndată, în goană, spre vietatea cu pene negre, ce străluceau, încălzite de raze lungi, albastrui. Nu l-ar fi nimerit, dar nici nu i-ar fi păsat de asta, l-ar fi urmărit întreaga zi, până când, ostenit dar fericit, s-ar fi întors acasă și le-ar fi povestit cu răsuflarea întretăiată întreaga pățanie. Desigur, ar fi inventat, pe aici-pe acolo, câteva episoade nemaiauzite, fără ca cineva să-și dea seama.

Simți cum îl cuprinde frigul și vru să se ridice, dar ezită puțin, ca și cum ar fi bănuit că peste câteva clipe va auzi, din camera învecinată, vocea fratelui mai mare, care, ca de obicei, își invitase câțiva prieteni.

– Ați aflat, spuse acesta cu voce tremurândă de emoție, ați aflat, reluă el de data aceasta mai stăpân pe sine, că în dimineața asta chiar s-a prăbușit un avion în imediata apropiere a orașelului nostru. Și, fără să mai țină seama de tăcerea uluiților săi ascultători, continuă surescitat:

– Au murit toți cei două sute de pasageri, inclusiv echipajul. La ora actuală s-au deplasat la fața locului mașinile poliției și ale pompierilor, care se străduiesc să localizeze uriașul incendiu ce a izbucnit la impactul aparatului de zbor cu solul. Martori oculari relatează că în jurul orei nouă au auzit mai întâi o puternică bubuitură, apoi au văzut cum fuselajul ia foc și, în cele din urmă, cum se prăbușește. Purtătorul de cuvânt al inspectoratului de poliție afirmă că nu e exclus un atac terorist. Televiziunile au trimis reporteri la locul accidentului și transmit în direct desfășurarea evenimentelor.

Apoi nu se mai auzi nimic din odaia alăturată, poate doar un cuvânt-două, spuse cu voce joasă, speriată. Numai fumul albastru al țigărilor abia aprinse își mai făcea, din când în când, loc pe sub ușa subțire.

Soarele se instalase în voie în cameră, un singur colț, cel în care era ascunsă praștia, nu fusese încă invadat, dar, în curând, îi va veni și lui rândul. Adrian se ridică și, cu pași nesiguri, se îndreptă spre televizor. Dar el era atât de mic și televizorul era atât de sus, încât chiar și el fu surprins că, în cele din urmă, reuși să-l aprindă. Se așeză într-un fotoliu bej și contactul cu pielea rece, în ciuda soarelui care se odihnea pe ea, îl făcu să tremure puțin. Ecranul se luminează între timp și cutremurătoare imagini, întotdeauna cele mai actuale, i se perindau prin fața ochilor. Nu peste mult timp află, cu uimire, că într-altă țară, îndepărtată, atât de îndepărtată încât micul Adrian nu știa exact unde se află, s-a produs o lovitură de stat. Un cutremur avusese loc ceva mai aproape, o furtună devastase un oraș întreg, seceta pusese stăpânire pe o regiune dens populată. Ca să nu mai vorbim de cumplitele inundații, de catastrofe ecologice, de mai mici sau de mai mari războaie inter-regionale, de crime de tot soiul, căroră le căzuseră victime fie șefi de stat, fie simpli cetățeni, de violuri, de drame familiale, de alegeri, de meciuri, de, din nou, un alt cutremur, alte inundații, la fel de devastatoare, alte accidente aviatice, sinucideri celebre, descoperiri uluitoare și câte altele nu-i fură date lui Adrian să vadă și toate la fel de noi și atât de importante pentru el.

Soarele încă mai rămăsese într-un colț de cameră, chiar deasupra fotoliului bej și pasărea rămăsese la fel de nestingherită în arborele de dinaintea casei, pe când înăuntru se făcu din ce în ce mai frig. Într-un târziu, Adrian căscă obosit și își spuse că a sosit vremea să meargă la culcare, apoi tuși, probabil din cauza fumului gros ce plutea în odaie. Și atunci Adrian hotărî să închidă televizorul,

dar era atât de bătrân, încât somnul îl cuprinse acolo, în fotoliu.

PUSTIU

Era o iarnă aspră, ce părea să înghețe nu numai orașul, ci chiar și locuitorii ascunși din vreme în casele lor coșcovite, cu sobe neputincioase. De câteva zile, viforul sufla neconținut, încercând zadarnic să risipească troienele învolburate, sub care puteai bănuși asfaltul. În acea noapte, însă, mai dezlănțuit ca nicicând, spulbera fulgii rotunzi, ce se desprindeau parcă din luna cea pală, sfâșiindu-i. Iar el, Personajul, ai cărui pași trosneau surd pe zăpada înghețată, zbura, pierdut în gânduri, pe străzile orașului, opunându-și chipul zăpezii, ce izbea ca acele, cumplit de rece. Își strângea, la răstimpuri, subțirea haină în jurul tânărului său trup, aidoma lui Toma Nour. Și, totuși, câte nu-i despart...

PROIECT DE POTOP

Vru să o ia la goană în clipa în care primii stropi năvăliră asupra-i. Își încordă din nou trupul, slăbit de atâtea încercări eșuate, își simți fiecare fibră gata de a porni – și totuși nu făcu nici un pas. Se uită, îngrijorat, câteva clipe, la picior și simți cum apa i se prelinge de pe creștet pe ochi, pe bărbie; vru să tragă adânc aer în piept, dar nu izbuti. Se înecă, tuși, apoi se opinti din nou. Piciorul drept nu i se desprindea de caldarâm. Se aplecă, se prinse cu mâinile de glezne și începu să tragă puternic. Îi apărură primele broboane de sudoare pe frunte, pe tâmpile, care s-ar fi scurs în jos, pe piept sau pe spate, dacă nu ar fi fost spălate de ploaie. Desprinse mâinile din jurul gleznelor acoperite de apă și le așeză, încleștate, deasupra genunchilor. Trase cu toată puterea, dar piciorul nu se dezlipi. Inima începu să îi bată dezlănțuită, venele i se umflară în tâmpile, ar fi vrut să poată pleca, să poată fugi, să nu fie nevoit să rămână în acel loc, prins în acel loc, ar fi vrut să se poată salva. Nu își mai putea menține mușchii încordați, începu să tremure din tot corpul, apa i se prăvălea pe umeri, simțea fiecare strop amenințător cum încearcă să îl doboare și, totuși, încă se mai ținea pe picioare, încă nu renunță definitiv la ideea salvării. Își înfipse cu convingere piciorul în caldarâm și privi în sus, pentru scurtă vreme, picăturile îi loviră ochii, le simțea puterea; își încrucișă mâinile în piept și așteptă. Un ultim gând de salvare îl fulgeră când apa îi ajunse la piept, un simplu gând, nimic mai mult: începu să se roage, cel puțin asta părea că face, buzele i se mișcau violent, fără să scoată nici un sunet, se depărtau și se apropiau, ca și când ar fi spus ceva. Tremura din ce în ce mai tare, apa începu să își facă loc în sinele lui, respira aidoma peștilor, pentru o clipă crezu sincer că va scăpa, apoi se prăbuși pe neașteptate în genunchi, întinse mâinile în sus, fără nici un rost, vru să respire, își trase din nou piciorul, nu și-l putu dezlipi, era prins de caldarâm. Apa înghețată năvăli din nou afară, un ultim spasm, nu avea ce căuta înlăuntrul lui, năvăli pe nas, prin ochi, îi inundă creierul, păru apoi că se retrage, trupul i se destinse, presiunea sângelui în vene scăzu, nu mai era nimic de făcut. Absolut nimic, doar să se lase în voia apei, să devină una cu aceasta, să rămână cu picioarele înfipse în caldarâm.

În acea zi se întunecă mai repede ca de obicei, avu impresia că totul se întunecă numai pentru el. Un ultim surâs îi brăzdă fața, ochii îi rămaseră apoi imobili, trupul îi era apăsător în jos, dar el nu mai simțea nimic.

Se întunecă de-a binelea, iar copilul, căruia îi scăpase guma de mestecat din gură, se opri din

plâns și o luă agale spre casă.

SCURTĂ PLIMBARE

Bătrâna în negru, cu fața zbârcită dar senină, grăbi din nou pasul, lovind cu ghetetele ei mici caldarâmul uscat. Ritmul cadențat, amplificat de suflul întretăiat, părea să o îndârjească, încât mersul aproape că i se schimbă în fugă. În urma ei, strada pustie și îngustă, scufundată încă în liniștea dimineții, ieșea, treptat, din umbră. Soarele se reflecta pieziș într-o vitrină stacojie, bătrâna duse instinctiv mâna la ochi și trecu mai departe fără să-i pese câtuși de puțin de locul în care-și făcea, de-o viață, cumpărăturile.

Dacă ar mai fi trecut cineva pe stradă, ar fi văzut o mogâldeată neagră, înfăolită din cap până în picioare, al cărei umblet caraghios nu avea nimic reprobabil în sine. Curând, deși ei i se păru o veșnicie, strada întortocheată se termină, făcând loc unei largi piețe. Bătrâna răsuflă ușurată, dar nu se încumetă să se oprească, iar chipul i se crispă, adâncindu-i ridurile, doar ochii, doar ochii mai păstrau ceva dintr-o uluitoare bucurie.

Decorul se schimbase întru totul, obloanele erau lăsate, pesemne nimeni nu se trezise încă. Poate că de la înălțimea la care se aflau, unii îi auzeau pașii, vag, ca prin somn și se întrebau, speriați, cine se încumetase pe acolo. Dar mai erau și alții care, dacă ar fi auzit bocănitul surd, ar fi știut exact cine e jos și încotro se îndreaptă și, dacă nu ar fi dormit atât de profund, ar fi ieșit în micile lor balcoane, aruncându-i priviri compătimitoare, însoțite de un salut oarecare.

Ea însă trecea nepăsătoare, avea cu totul alte gânduri. Își strânse mai tare hainele pe corp, tremurând, o cuprinse, de cum intrase în piață, o inexplicabilă senzație de frig, în ciuda soarelui ce se răsfrângea, în voie, deasupra spațiului deschis. Fața îi era spoită de cerul în întregime senin, pe care norii încă nu-l pătaseră. Ceva mai departe, un pâlț de porumbei, mereu altul sau poate același – cine poate ști? – poposiseră în apropierea treptelor. Bătrâna le aruncă o scurtă privire, doar cât să se asigure că mai erau acolo, atât de scurtă, încât nu izbuti să observe strania pasăre ale cărei pene căpătaseră, în lumina sticloasă, o nuanță vineție. Erau acolo, încât o siguranță neliniștitoare puse stăpânire pe ea.

Frigul îi pătrundea din ce în ce mai adânc în oasele fragile, ar fi vrut să meargă mai repede, dar era deja la capătul puterilor. Porumbeii își luară, speriați, zborul în clipa în care percepură fâlfâitul fustei. N-au recunoscut-o sau poate că totuși, dar ființa aceasta, cu mersul ei caraghios, îi făcuse să se teamă subit. Doar corbul rămase nestingherit în mijlocul pieței, își depărtă ușor aripile, își lăsă, apoi, capul în jos, cu un gest scurt, aproape insesizabil, privind cu interes în jur, ca și cum ar ști ce se petrece.

Bătrâna urcă cele câteva trepte și pătrunse, prin ușa întotdeauna deschisă, în incintă. Se opri, pentru scurt timp, la intrare, acolo, unde soarele mai avea un cuvânt de spus. Tot aici, în acel loc, își aminti ea brusc, se oprise și în copilărie, când, speriată de vechile picturi de pe ziduri, refuzase să mai facă un pas înainte. Și, îmbrăcată în hainele ei cele mai bune, o zbughi la joacă, împreună cu ceilalți, în piața umbroasă. Un zâmbet firav îi liniști, pentru câteva clipe, fața muncită. Își lăsă o mână să alunece în apa sfințită și, chiar atunci când clopotele se porniră să bată cu furie, își făcu semnul crucii. Vru să înainteze către băncile îmbietoare, pe care acum nu ședea nimeni, dar tremura atât de tare – deși soarele strălucitor o mai lumina –, încât rămase locului, speriată că va pierde începutul liturghiei.

O ciudată amețală o cuprinse dintr-o dată, vru să se sprijine, își ridică mâinile cu disperare,

dar zidul neted, rece și neted, nu-i oferea nici un sprijin. Aluneca încet în jos, iar mâinile umede se mânjeau tot mai mult cu var. În clipa în care se prăbuși, fără să provoace nici un zgomot, preotul, un om mărunț, pierdut undeva îndărătul rotundelor arcade, în spatele dreptelor coloane, citea, cu glas stins, fără convingerea de odinioară, un psalm. Înainte de a-și lua zborul, pasărea din mijlocul pieței păru să urmărească întâmplarea. Cu o privire aproape omenească.

EXACT CINCI MINUTE

Tânărul o ține, galant, dar fără să o privească, pe tânără după umeri și-i cadentează pașii pe strâmta alee a parcului. Are ochii ațintiți în sus, nu, aceștia n-au zăbovit niciodată asupra pomilor, ci mai sus, mult mai sus, acolo unde albastrul nu mai poate fi pătat de nimic. Pășește cu grijă, fără să se împiedice, parcă așteptând ca ea să spună ceva.

Soarele îi lovește mereu în spate, soarele unei veri luminoase, dar ciudat de reci. O bancă frumos vopsită îi atrage tânărului atenția și se așează în tăcere. Tânăra șovăie, șovăie clipe întregi, nu ar vrea să se așeze, ci se uită spre alte alei, cu alte bănci și cu alte flori. Nici ea nu-și dă seama cum de o face, dar totuși se așează, poate că soarele, la fel de imobil ca întotdeauna, sau cine știe ce altceva reușește să o convingă.

Frunze de un verde crud se întrepătrund în fața celor patru ochi avizi. Brusc, ea își ridică o mână, o întinde și vârful alb al unghiei, puțin mai lungă decât ar fi trebuit să fie, pare să se îndrepte spre un ceva nedefinit. O umbră îngustă, binefăcătoare, cade peste ochii prea solicitați ai tânărului.

– Uite, vezi, pronunță tânăra cu repeziciune, o frunză galbenă în mijlocul verii! Să știi că de data asta iarna are să vină mai repede decât ne-am așteptat.

Oricât de mult se străduiește, tânărul nu izbutește să zărească nici o frunză veștedă. De fapt, el se gândește la cu totul altceva, și anume la iarnă, la anotimp, spune că și el va trece, repede, apoi, pentru câteva clipe, fizionomia feței pare să i se schimbe, dar tânăra tace, tace mereu și pune crisparea pe seama razelor reci ale unui soare puternic și depărtat. Însă tânărul începuse deja să numere, să numere iernile, ceea ce nici măcar nu-i luă mult timp, curând realizează că va mai apuca șaizeci, în cel mai bun caz șaizeci, își spuse el și se gândi mai departe că, apoi, vor mai fi doar cincizeci și nouă și se porni din nou să socotească, de data aceasta terminând parcă și mai repede; vru să le mai socotească o dată, când zgomotul unor aripe îl făcu să tresară; încercă să vadă pasărea, nu reuși, fu doar orbit de lumina stridentă.

Abia atunci își coborî, umilit, privirea către femeie, îi pândi cu spaimă căutătura, dar ochii ei, abia mijiți, rămăneau neclintiți îndărătul ridurilor adânci.

INTERMEZZO

Băiatul se ridică pe vârfuri, își sprijini pieptul de lemnul maroniu și, după repetate încercări, reuși să se agațe, cu mâna dreaptă, de clanță. O trase ușor în jos, fără să pricinuiască vreun sunet, apoi, lăsându-se din nou pe tălpi, împinse, cu toată puterea de care un copilandru era în stare, ușa. În cadrul ei își făcu apariția un cap rotund, blond, iar părul lung, ce-i acoperea fruntea, ochii, aproape întreaga-i față, era prea zburlit ca să îi mai ascundă și puținele coșuri. Se strecură agil, plin de respect,

pe lângă zid, adăpostindu-se în umbră. Două lumânări simple, de ceară galbenă, aprinse de cine știe cine, pâlpâiau nestingherite în negura camerei, formând în jurul lor, globuri de lumină, difuză, dar caldă, ce se prelingea, aidaoma aerului, pe lângă capetele mesei, în jos. Mâna dreaptă, aceeași mână cu care deschisese mai devreme ușa, strângea acum palma surorii, în vreme ce emoția i se prelingea, rece, printre degete, umezindu-le. În cele din urmă, fetița se hotărî. Pătrunse și ea în încăperea, cu aceeași căutătură plină de mirare, cu pași nesiguri, cu suflul tăiat, rămânând locului lângă călăuză, în așteptare. Zgomotul surd, metalic al ușii ce se închisese de la sine, din cauza curențului probabil, le aruncă micuților inimile din piept, simțind în același timp un nod în gât, ce le îngreună respirația și nu îndrăzniră nici măcar să ofteze, de teamă că pocnetul, cu înfiorătorul lui ecou, ar fi dat de știre întregii case.

Un miros îmbâcsit, stătut, cum credea el, de praf, cum i se părea ei, le invadează nările. Curând, micuții căzură în genunchi, sprijinindu-se cu mâinile de covorul roșu – picioarele erau prea slabe ca să îi susțină multă vreme în acea poziție, verticală. Se priviră mirați câteva clipe, apoi, regăsindu-se, începură să râdă din inimă.

Doi copii se joacă într-o odaie îmbâcsită, nepăsători, ca și cum orice le-ar fi permis.

De afară, de undeva din apropierea ușii, se aude un strănut, apoi câțiva pași, pe urmă un alt strănut. Cei doi se priviră din nou, râseră și o zbughiră, în patru labe, sub masă. Se lăsară să cadă pe burtă și se târâră sub țesătura grea, de velur negru. Se opriră și, încurcându-se în cele patru perechi de picioare, izbutiră să se întoarcă. Două capete blonde văzură, de la adăpost, ușa deschizându-se. Un val de lumină îi orbi, dar reușiră să deslușească niște ghetete ale căror șireturi, dezlegate, le provocară o satisfacție teribilă, încât se abținură cu greu, apăsându-și palmele peste buze, să nu râdă. Se auziră doar câteva icnete, pe care ghetetele nu le luară în seamă.

Bătrâna în negru își trase un scaun lângă masă și începu priveghiul.

PROMENADĂ

– Cafeaua este gata, domnule, auzi el ca prin vis. Încercă să-și dezlipească genele una de cealaltă, dar nu reuși, probabil din cauza somnului prea adânc, lipsit, ca de obicei, de vise sau, mai bine zis, pe care nu și le amintea niciodată dimineța. Astfel că se văzu de-a dreptul nevoit să își scoată mâinile de sub plapumă; simți de îndată frigul camerei neîncălzite și își frecă ochii cu îndârjire. Sub pleoape, pupilele îi erau brăzdate de fulgere argintii, verzi și de câteva galbene. În fine, colectă, din colțul de lângă nas, obișnuitele secreții, pe care le trimise, printr-un bobârnac, în întunericul camerei. Își ascunse apoi brațele la loc, sub călduroasa plapumă, și căscă adânc, cu gura într-atât de larg deschisă, încât fălcile îi trosniră lung. Înghiți în sec, se întoarse pe partea dreaptă, cu vădita intenție de a mai smulge somnului câteva clipe în plus. Înainte de a adormi din nou, șuieră ca pentru sine:

– Al naibii de frig aici!

– Știți bine, domnule, căldura nu pornește niciodată mai devreme de prânz, așa cum ați dispus Dumneavoastră, se justifică de îndată glasul strident și lipsit de orice bunăvoință al servitoarei. Dar, desigur, trebuie doar să o spuneți și vom regla sistemul așa cum îl doriți. Nu este nici o problemă, numai să știm din vreme. Vă este prea frig, domnule, sau... Nu apucă să își ducă la bun sfârșit propoziția, căci domnul, trezit de prea puțin plăcuta voce, se răsti la ea de îndată:

– Ce cauți aici? Nu vezi că dorm? De când se intră așa peste mine?! Ieși și lasă-mă-n pace!

Femeia, obișnuită cu astfel de alintări – cum le considera ea –, se îndreptă, cu pași siguri, spre

fereastră și se apucă să ridice ruloarele. Zgomotul de lemn lovit cu furie – era un sunet mai degrabă metalic – îl făcu să se rezeme în cotul drept, în vreme ce cu stânga încerca să se apere, oarecum inutil, de razele soarelui de primăvară. Iar dacă cineva l-ar fi văzut acolo, în acea încăpere, cu părul vâlvoi, în pijamaua lui de mătase albastră, cu acea expresie de disperare pe față, cu siguranță că nu ar fi crezut că e vorba de domnul Dăiescu, unul dintre cei mai influenți oameni ai orașului. Mulțumită de sine, servitoarea deschise larg geamul și aerul curat, proaspăt, își făcu, pe neașteptate, loc în încăpere.

– Cafeaua este gata, domnule, repetă ea, aranjându-și cu grijă boneta albă. Exact așa cum domnul o dorește: cu foarte puțin zahăr, în schimb cu multă frișcă. Domnul o servește jos sau în pat?

– Am să cobor, dacă vrei să mă lași în pace, zise el culcându-și capul pe așternutul rece.

– Prea bine, răspunse ea, cum dorește domnul!

Se depărtă de fereastră, la fel de sigură cum se și apropiase, trecu pe lângă pat, pe lângă scrinul deschis pe jumătate și, în cele din urmă, se opri lângă ușă.

– Domnul dorește să ia dejunul azi acasă sau mănâncă în oraș?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să ieși o dată, se răsti el, acum furios de-a binelea, semn că nu mai are de gând să răspundă în nici un chip. Femeia dădu din umeri și părăsi camera.

Așadar, iarăși singur, doar că îi pierise orice urmă de somn. Primul lucru pe care îl făcu fu să se întindă din toate încheieturile, își trase cu putere mâinile deasupra capului, mușchii i se încordară, își țină timp de câteva clipe respirația, apoi, când simți un prim junghi în dreptul omoplatului, răsuflă ușurat și lăsă mâinile să-i cadă pe așternut. Frigul începea să se insinueze până și sub plapumă – aceasta nu-i mai oferea nici un fel de protecție – cuprinzându-i întreg trupul, până și părul de pe picioare. Privirea îi poposi reînnoit asupra ferestrei, se anunța o zi senină, cel puțin de unde se afla el, din pat, nu putea discerne nici măcar cea mai mică pată pe cerul albastru. Era posibil să se mai încălzească puțin, deși, oricât ar fi dorit-o, nici măcar el nu credea în aceasta. Brusc, își zvârlă plapuma în cealaltă parte a uriașului pat și, dintr-un salt, uluitor prin suplețea lui, se află lângă geam, pe care îl închise degrabă. Nici de aici nu se zărea vreun nor. Strâmbă, indiferent, din nas, ridică, de parcă în cameră s-ar mai fi aflat cineva, din umeri și merse, fără grabă, spre baie.

Spațioasa încăpere, de un lux greu imaginabil, îl îmbie să-și lepede tocmai în mijlocul ei, din mers, pijamaua. Căutătura, pe cât de scurtă, pe atât de pătrunzătoare, aruncată în treacăt, spre propria-i imagine, de dincolo de sticla oglinzii, îi fu de ajuns pentru a-l bine dispune. În ciuda vârstei, nu mai era chiar atât de tânăr cum și-ar fi dorit-o, pe corpul lui bine făcut încă nu se puteau remarca semne ale trecerii timpului. Se așeză pe colacul toaletei și scoase dintr-o nișă ziarul de dimineață, pe care îl frunzări, nerăbdător, până la rubrica financiară. O parcurse în grabă, dar cu atenție sporită, zâmbea, din când în când, încuviințând cu o mișcare verticală a capului. Se ridică și aruncă ziarul lângă pijama. Trase apa, făcu cei câțiva pași ce-l despărteau de impunătoarea vană, unde îl aștepta apa fierbinte, pregătită de cine știe care servitor. Înainte de a intra, simți pe talpa goală, ce se contopea cu marmura albă, un ușor fior de frig. Se scufundă cu luare-aminte iar, în clipa în care spuma plăcut mirositoare îi învăluie gâtul, scoase un oftat prelung, de mulțumire. Își lăsă membrele să plutească în voie sub stratul pufos, deasupra căruia rămăsese, decapitată, doar fața lui plăcută, neridată. Ochi negri și nu căprui, cum ar părea la o primă vedere, scânteiau în lumina jucăușă a soarelui matinal, ce pătrundea în palida încăpere printr-o uriașă lucarnă. Întins pe spate, înconjurat de apa caldă, nu foarte fierbinte, inhalând sărurile orientale, vărsate din abundență, domnul Dăiescu privea cerul albastru cu o nemărginită satisfacție, căci nu se zărea nici un nor. Ridică, alene, mâna stângă și o întinse, șiroind, spre buretele din apropiere, cu intenția vizibilă de a-l folosi. Contactul cu aerul proaspăt îi făcu pielea să se înfioare, părul de pe brațul puternic se zbârlă rebel, ba chiar întreg trupul îi fu săgetat de o senzație bizară, dar plăcută. Degetele lungi, cu unghii îngrijite, strânsă de câteva ori buretele, apoi scoase dintr-o firidă mai întâi un trabuc, al cărui capăt fusese tăiat – cu maximă precauție – încă

de dimineață, de același servitor, probabil, care îi și pregătise baia. După ce îl vârî între dinți, luă, din același loc, ingenios ferit de apă, o frumoasă scrumieră, lucrată în bronz de un faimos alchimist medieval, pe care o așeză pe cantul gros, din marmură, al vanei. Înainte ca ultimii stropi să i se usuce pe mână, își mai aprinse trabucul cu unul dintre acele chibrituri lungi, căroră umezeala nu le zădărnicea flacăra. Încercă să se lase mai jos, picioarele încă nu atingeau cealaltă margine, își înclină capul pe spate și, cu ambele coate sprijinite de pereții căzii, pufăia prețioasa țigară de foi. Soarele matinal, ce încă nu depășise chenarele imensei lucarne, îi scălda fața – deși învăluită într-un mic nor albăstrui – cu razele lui bine țintite.

Vocea bătrânului majordom, atât de cunoscută lui, îl trezi din reverie. Rămase aproape nemișcat – la răstimpuri din ce în ce mai lungi ducea havana la gură, trăgând scurt, dar cu ce voluptate! având astfel grijă ca nu cumva să se stingă – cu pleoapele coborâte, savurând din plin trecerea timpului.

– Domnul se simte bine? Are nevoie de ceva? se auzi dindărătul ușii.

– Mai bine de așa nici că se poate, răspunse Dăiescu mașinal, întinzând mâna stângă după scrumieră, în care și strivi apoi sfertul rămas din trabuc. Un miros neplăcut, de scrum, îi lovi nările, astfel încât își coborî de îndată mâna în apa aproape rece, spălând-o cu atenție.

– Atunci domnul rămâne astăzi acasă? reluă majordomul șirul întrebărilor.

– Nu rămân niciunde, zise Dăiescu îmbufnat, observând că soarele trece de cealaltă parte a casei. Abia atunci simți cum e cuprins de o neplăcută senzație de frig, alta totuși decât cea de la trezire, în pat. Trase de frumos lucratură lăptosă din alamă, ascultând cum apa e absorbită în invizibile, dar existente totuși țevi. Se ridică și călcă, șiroind, pe marmura albă. Luă un imens prosop, moale și pufos, plăcut atingerii și începu să-și frece, zdravăn, corpul.

– Să înțeleg că domnul mănâncă dejunul la birou, nu se lasă vocea de afară.

– Nu știu, mai vedem, spuse Dăiescu, masându-și ceafa. Dacă încetezi cu întrebările astea idioate și mă lași să-mi văd de ale mele, continuă el, fără pic de supărare în glas, cobor de îndată și mai vedem.

– Prea bine, domnule, vă vom aștepta cu masa pusă. Domnul dorește ca șoferul să pregătească o mașină anume?

– Mai vedem, sună, absent, răspunsul. Vin imediat.

– Cum dorește domnul, adăugară pașii ce se îndepărtau. Majordom sau nu, bătrânul devotat avea credința că vârsta, și nu altceva, îl obligă să aibă ultimul cuvânt.

Bărbatul surâse, fără să se mai gândească la micul dialog și, după ce lăsă prosopul să cadă în mica baltă din jurul tălpilor, pași în călduroșii papuci, îmbrăcând concomitent costisitorul halat. Se apropie de chiuveță și își cercetă chipul, de aproape, în oglinda de deasupra acesteia. Își plimbă palma stângă peste obraji, peste micile fire de păr ce crescuseră de dimineața precedentă. Degetele îi zăboviră încă o scurtă vreme pe piele. Zâmbetul de adineaori persista, dându-i un aer de bizară mulțumire. Înainte de a se întoarce, ochii îi căzură asupra aparatului de ras, curățat de curând, ce-l aștepta lângă savonieră, strălucind. Ridică, abia perceptibil, din umeri și o luă hotărât spre ușă, fără să se mai gândească la această mică răzvrătire. Era pentru prima oară în viață când simțea nevoia arzătoare, intrinsecă, provenită de undeva din vintre, de a renunța la conveniențe. Apăsă clanța cu putere, bulversat el însuși de noutatea acestui sentiment, care îl acapara din ce în ce mai mult, prin simplitatea lui cutremurătoare. Părăsi încăperea, încântat de sine peste poate, tocmai când ultimele picături de apă se scurseră cu zgomot, formând un mic vârtej, în canalizare.

Se întoarce, așadar, în dormitorul de curând părăsit, unde, pe patul proaspăt făcut, îl aștepta un elegant costum. Îl cercetă cu deosebită atenție, parcă neîncredător, neștiind dacă să se lase în voia noii ispite sau să-l îmbrace. În cele din urmă, renunță la cravată, pe care o aruncă, distrat, cât colo.

– Nu mănânc nimic în dimineața asta, tună el voios, când, coborând treptele late, acoperite de

un covor oriental, se intersectă cu majordomul.

– Să înțeleg că domnul se grăbește și va lua dejunul în oraș, îi răspunse acesta, oprindu-se uluit.

– Să nu înțelegi nimic, domnul nu mănâncă deloc, îl imită, strâmbându-se caraghios, stăpânul casei, fără să-i lase vreme să se dumirească, după care își continuă drumul, gândindu-se cu încântare la figura dezorientată a bătrânelului. Trecu în grabă pe lângă slujnica ce aștepta în capul scărilor, ascultând consternată, scurtul schimb de replici, dar care nu îndrăznea să rostească nici un cuvânt. Zăbovi pentru puțin timp în vestibul, unde își încălță pantofii dați cu cremă și ieși, oarecum ușurat, în curtea cea vastă. Deși către miezul zilei, deși soare, deși cerul era mai albastru ca niciodată, un ciudat fior îi străbătu trupul.

– Am să trag de îndată mașina la scară, îl atenționează de undeva, din stânga, vocea șoferului. Domnul să mă scuze, dar ...

– Nu-i nevoie, îi rețază Dăiescu, puțin posomorât, extrem de plicticoasă scuză. Vreau să mă plimb.

– În cazul acesta, domnul nu merge astăzi la birou?, vru șoferul să se încredințeze că slujba nu-i este periclitată.

– Nu-i nevoie, adăugă Dăiescu, ieșind ușor iritat pe poarta impunătoare. Nu-i nevoie, mai strigă încă o dată, din stradă.

Pășea domol pe latul bulevard, pas după pas, cu mâinile în buzunare, mai întâi cu fruntea plecată, oarecum spăsit, neîndrăznind, parcă, să accepte această altă realitate, în care se afla. Mergea cu inima strânsă, aproape simțindu-se vinovat de noile lui dorințe. Creierul îi era străfulgerat nu de gânduri, ci de imagini, ce se împlântau aidoma unor cuie înroșite în foc. Amintirea dormitorului, a menajerei, a bătrânului majordom, a băii și, mai ales, propria lui imagine, deformată sau nu de claritatea oglinzii venețiene.

Doar aerul, încă proaspăt, încă matinal, ce-i umplea plămâni, doar vânticelul, ce începuse să adie, îi mai aminteau, din timp în timp, că decorul se schimbă. Privea în jos, ba vârfurile pantofilor ce-și schimbau locul la intervale regulate, ba asfaltul cenușiu, ce se întindea înaintea lui și care, în ciuda soarelui, nu reușea să își schimbe culoarea. Într-un târziu, trecând pe lângă o respectabilă cucoană – nu o observă, îi simți numai parfumul ieftin și strident – constată că își uitase acasă servieta. Se opri, nedumerit, câteva fracțiuni de secundă, apoi își relua, la fel de agale, drumul. Ba poate chiar mai destins, poate chiar mai ușurat decât înainte. Probabil că se vor mira cu atât mai mult, își zise Dăiescu, amuzat, ca și cum ar fi săvârșit cine știe ce faptă ieșită din comun. Însă căzu, pe dată, iar pe gânduri, asfaltul îi reapăru înaintea ochilor, parcă mai cenușiu, parcă mai murdar decât înainte, remușcările se iviră din nou, nu ar fi trebuit să fie acolo, nu ar fi trebuit să părăsească așa casa, în fine, datoria lui e să se afle oriunde altundeva decât pe acel bulevard, pe care, de altfel, abia dacă îl știa.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de un miros plăcut, dulceag, care-i amintea, vag, de copilărie. Și, pe măsură ce înainta, acesta devenea tot mai intens, tot mai cald, pentru ca, în cele din urmă, să câștige inexistentă luptă cu prospețimea aerului. O mică brutărie, luminată electric, își deschidea, larg, strâmta ușă, prin care se puteau zări câteva mese, înalte, în jurul cărora, muncitori, îmbrăcați în murdare salopete cenușii, înghițeau cu nesaț cornuri aburinde, nu înainte de a le muia în albe pahare de iaurt. Fu tentat să intre – nu mâncase nimic în acea zi – dar ceva îl reținu. Stătea aproape de pragul ușii, cu ochii pironiți în gol, poate asupra mâinilor cu degete noduroase, acoperite de var ori de vopsea, poate asupra cuptorului din fundul prăvăliei, poate asupra brutarului ce-și vedea, liniștit, de treabă. Și era fascinat de liniștea absolută, incredibilă, în care se derula această scenă.

– Înăuntru sau afară, tună un glas, undeva dindărătul lui. Se întoarse, buimac, și descoperi alți doi muncitori, asemenea celor din interior.

– Pardon, băigui Dăiescu, surprins el însuși de tonul umil pe care îl adoptase. Poftim, treceți! Se dădu la o parte și, cu o mișcare abilă, își continuă drumul.

Mica întâmplare, scurtul dialog, figurile bărboase ale celor doi inși îl copleșiră într-atât, încât uită de toate celelalte gânduri, de remușcări, uită până și de bătrânul majordom și retrăia ciudata întâlnire.

Se opri, pentru puțin timp, la intersecția a două artere, până când culoarea verde îl îndemnă să pornească mai departe. Bulevardul, aproape pustiu, îi crea o stare de nesiguranță, încât, atunci când un tramvai albastru, din interiorul căruia – i se părea – rânjeau fețe necunoscute, îl ajunse din urmă, trebui să reziste tentației de a se amesteca în mica ceată, ce aștepta în stație, la nici câțiva pași de el, sub o cupolă de plastic, ca ușile să se deschidă. Pe unica bancă se îngrămădeau câteva – trei, patru, ba chiar cinci – tinere fete, liceene sau deja absolvente, ale căror vorbe strigate îi atraseră, de îndată, atenția. Nu le vedea decât din spate, pe una doar din profil, codițe șatene, blonde, roșcate se mișcau afirmând sau negând, râzând ori dezaproband. Nu zăbovi mult, de altfel, de îndată ce primii captivi pășiră afară, ele se și năpustiră, înghesuindu-se și îmbrâncind, în interiorul mijlocului de transport.

Trecu mai departe, pe lângă o clădire joasă – pe care o remarcase de câteva ori din goana limuzinei – ce distona, prea evident, cu celelalte case, înalte, al căror ultim cat, ascuns îndărătul coroanelor de curând înverzite, aproape că nu se dezvăluia trecătorilor. Și, totuși, în loc să-i repugne, această căsuță îi atrăgea privirea, cu atât mai mult, cu cât soarele, rotund și borșos, o domina într-o liniște absolută. Dacă înainte o luase drept o ciudățenie arhitectonică, acum, în imediata ei vecinătate, se simțea fascinat de însingurarea ei între celelalte. Fără să se abată din direcția mersului, se apropie de ea, mirat – mai ales – de faptul că, în ciuda poziției, nu răspândea, aidoma celor învecinate, o umbră alungită. Nu îndrăzni să rămână locului, încetini pasul iar, pe măsură ce construcția rămânea în urmă-i, dar mereu înaintea ochilor, întregul lui comportament părea să capete o altă semnificație, remușcările dispărând într-un tot. Își încheie, îngândurat, cei câțiva nasturi ai sacoului englezesc și își frecă ușor brațele, căci răcoarea amiezii – sau altceva? – îi provocă un ușor tremur. Își ridică ochii spre albastrul imaculat, ca și cum ar fi vrut să se convingă că soarele încă nu-l părăsise, că e, strălucitor, dar rece, încă la locu-i și când scrâșnetul unor cauciucuri, urmat de un claxon ascuțit, se auzi, la numai câțiva pași de el, realizează că roșul semaforului nu-l mai reținu de această dată. Schiță un gest mai mult amical decât o scuză către cel dindărătul parbrizului, în care se frângeau razele astrului diurn și urcă, aproape fericit, bordura. Un zâmbet de satisfacție îi curbă buzele și, dacă cineva l-ar fi văzut, ar fi știut că e același, de mai devreme. Se hotărî, mai mult inconștient, să părăsească bulevardul și se încumetă pe o îngustă străduță, cu totul necunoscută, dar însorită, ce ducea – cel puțin așa credea el că trebuie să fie – în tocmai inima orașului. Încântat de savoarea necunoscutului, iuți pasul, dornic să descopere noul ce i se înfățișase atât de subit. Case prietenoase, asemănătoare (dar, totuși, cât de diferite) celei pe care o admirase cu puțin timp în urmă, îl înconjurau de această dată de pretutindeni, ale căror obloane ferecate îl făcură să se întrebe dacă erau locuite. Și, în chiar acel moment, poarta din stânga lui se deschise brusc, cu putere, ceea ce-l făcu să tresară și să se oprească. La timp, pentru a nu se lovi de puștiul ce țâșnise în stradă. Era o mână de om, nu reuși să-i deslușească trăsăturile feței ce se ascundeau sub ciuful blond, zburlit. În spate îi atârna un ghiozdan pătrat, în care cărțile și penarul de metal se ciocneau la fiecare pas. Prin colțul din stânga, ieșea un linear de lemn, zimțat, prea lung pentru a rămâne ascuns. Purta o jachetă albastră, subțire, o nuanță apropiată de cea a cerului. În mâna dreaptă avea un sandvici, din care mușca voluptos, mângîindu-și, firește, la fiecare înghițitură, colțurile gurii. Nici bine nu ajunse în stradă, că, fără să se uite în jur, o luă la goană și nu încetini decât atunci când, atingând bulevardul, o coti la dreapta. Spre următoarea stație de tramvai, își spuse Dăiescu, mergând mai departe. Își încordă auzul și, în liniștea incredibilă, sfârtecă doar de propriile lui tocure italienești, părea să audă imperceptibile zgomote.

Așadar, soarele e de vină, își zise, lăsându-și suflul din nou slobod. Și, într-adevăr, de acolo, de sus, acesta lovea cu o forță doar imaginabilă lemnul, aproape decolorat – pe alocuri –, al ferestrelor. Dintr-o dată își aminti că și el locuise, cândva, pe o stradă asemănătoare, în copilărie poate, cu case la fel de neînsemnate, la fel de scunde și de șubrede, ale căror fațade incolore absorbeau, pe atunci, întreaga lumină caldă ce se pogora din cer. Își ridică gulerul hainei și simți cum dinții încep să-i tremure și, pe când se străduia să-și răscolească memoria dacă acea stradă a existat cu adevărat sau era numai o nălucă a imaginației sale, constată că drumul face – unde credea el că se termină – o cotitură. Aceeași stradă, cu aceleași case joase, continua și, oricât se strădui, nu reuși să-i zărească sfârșitul. Se resemnă, așadar, și se hotărî să cerceteze cu mai multă luare-aminte casele.

Încetini, involuntar, pasul și fu izbit de coloritul clădirilor, care, așa mărunte și lipite una de cealaltă, aidoma fetelor din stația de tramvai, care, dacă la începutul străzii, chiar lângă bulevard, era pal, înviorat doar de soare, uneori, ce-i drept, cu o tentă bej, acum, după cotitură, lividitatea era ameliorată de câte un soclu vișiniu, vizavi de-a dreptul roșu, ba mai mult, ceva mai înainte, vedea deslușit, până și în jurul ferestrelor, ale căror obloane erau la fel de închise, era trasat un regulat chenar de aceeași culoare. Trecu mai apoi pe lângă primele case galbene, un galben deschis de-o parte, ceva mai murdar de cealaltă, una dintre cele mai înalte, cu un acoperiș parcă mai țuguat decât al celorlalte, fusese renovată, parțial, de curând, prea tare distonau cele două nuanțe. Urmară, în chip firesc, clădirile cu soclu și geamuri în chenar verde, nu peste mult timp, apărură case verzi, un verde plăcut, ce nu distona cu iarba dintre trotuar și șosea. Într-adevăr, era o mică porțiune de pământ, din care mijeia iarba crudă a începutului de sezon. Curios că nici un pom nu străjuia bordurile, numai câteva tufe, dar care nu depășeau înălțimea genunchiului. Și, pe măsură ce strada se îngusta, căci se îngusta, firește, acești mici arbuști dispăreau, parcă, într-un tot. Se prea poate să fi fost plantate flori, însă nu era îndeajuns de târziu ca ele să fi răsărit. Curând trecu pe lângă alte case, la fel de verzi sau, eventual, cu o nuanță mai închisă decât cele precedente, oricum o diferență greu perceptibilă, cu socluri și contururi galbene, însă nici nu le mai sesiză. Era năucit de lungimea și de pustietatea străzii, de liniștea și de lumina clară ce se abătea neconținut asupra-i. Dar, când pași pe lângă un șir de case roz, tresări, și nu pentru că ar fi remarcat și nici pentru că i se păru – a câta oară?! – că merge mereu pe lângă aceleași și aceleași construcții, ci pentru că soarele își schimbase poziția sau pentru că strada o coti din nou sau nici una nici alta, numai lui i se făcuse, iarăși, mai frig. Vru să traverseze, călcă imperturbabil peste încă plăpânde fire ale ierbii și abia atunci observă că strada se îngustase și mai mult, că, deși joase, casele stăteau să se răsfrângă, amenințător, deasupra lui, înghițindu-l. Se cutremură și încercă să-și alunge această închipuire. Atâta că, cu cât se străduia mai mult, cu atât vedea acoperișurile, așa de înalte, aplecându-se către el.

Un zgomot teribil îi îngheță primul pas pe asfaltul la fel de cenușiu ca și cel de pe bulevard și nu îndrăzni să-și întoarcă privirile. Inima începu să-i bată tot mai repede, se strânse, spasmodic, de câteva ori și, în timp ce bolidul negru se făcea nevăzut spre capătul străzii, amestecându-se cu imaginile îndepărtate ale unor case minuscule, își duse mâna la gură, apoi la ochi și din nou la gură, încercând să se ferească de colbul ce-l invada. Tuși doar de câteva ori, însă atât de tare, încât se zgudui din tot trupul și vru să-și continue drumul, în speranța că dincolo, pe cealaltă parte, ar putea respira în voie. Însă nu-i fu dat să ajungă prea departe, căci, o dată cu ridicarea prafului, pe șosea se ivi, neașteptat, un uriaș desen. Se apropie, cu băgare de seamă, dar cu o nestăvilită curiozitate și se strădui se dea o semnificație liniilor colorate, trase de mâinile nesigure ale unor copii. Își schimbă de câteva ori poziția, până când, revenit în cea inițială, a direcției lui de mers, descoperi primele case. Apoi altele și altele, străzi mai mari, mai mici, mai lungi, mai scurte, toate însă având o curioasă formă de pâlnie. Pe măsură ce înainta – căci desenul era, cu adevărat, imens – Dăiescu găsea tot mai bizar că acele străzi, majoritatea paralele, nu pornesc de niciunde, nu dau niciunde, uneori, dar rar, comunică

între ele. Sau era doar din cauza prafului, care, încetul cu încetul, se reaseza. Limpede mai reuși să vadă, undeva, deasupra caselor, un ciudat soare, ușor oval, ale cărui margini erau trasate cu cretă albastră și ale cărui raze, prea scurte, păreau să nu aibă nici o forță. Apoi finele particule se lăsară din nou în jos, formând o masă din ce în ce mai compactă, nu se mai observa decât pe ici, pe colo, câte o linie, două, roșie sau verde, galbenă sau albastră. Și, oricât ar fi încercat, intrigat, să lovească cu piciorul, colbul devenise aidoma asfaltului.

Simți cum ceva îi gâdilă minusculii cili, trase adânc aer în piept, închise ochii, îi strânse, mușchii i se încordară, deschise gura larg, apoi, deodată, aerul îi părăsi, cu o forță nestăvilită, trupul, încât fu de-a dreptul obligat să se încovoie. Se relaxă și, în fine, traversă. Un al doilea strănut, nu însă atât de violent, urmă și pe celălalt trotuar, astfel încât, mirat, își ridică privirile către cer, unde, în afara soarelui, nu mai zări nimic, decât albastrul imaculat. În timp ce ochii îi coborau, plimbându-se mai întâi asupra aceluiași acoperișuri, asupra aceluiași muri, se întrebă, nedumerit, cam cât ar putea fi ceasul. Dar nu avu răgazul necesar pentru a se lămuri, căci, deodată, observă că obloanele unei case de vizavi erau larg deschise. Și, nu mult mai târziu, văzu încă altele, apoi și aici, pe această parte, până când, în cele din urmă, aproape că nu se mai zăreau ferestre închise. Erau aceleași ferestre, care se repetau mereu, mari, dreptunghiulare, împărțite egal în geamuri mici. La o cercetare mai atentă, constată că în obloane sunt înșurubate, adânc, grele lacăte și, la anumite case, chiar bare de fier. Abia atunci realizează că, de când se afla pe această stradă, care se îngusta tot mai mult, nu întâlnise nici un magazin.

Un punct mic, negru, se mișca undeva, în față, de la clădire la clădire, de pe o parte a străzii pe alta, era un om, un bărbat, după cum recunosc el imediat, ce purta o pereche de pantaloni de culoare închisă, acoperiți, parțial, de o jachetă, acum o vedea din ce în ce mai bine, de un albastru marin. De umeri îi atârna o geantă, din care, la fiecare oprire, scotea niște hârtii. Dăiescu încetini, nu vroia să li se intersecteze drumurile, iar când poștașul se făcu nevăzut într-un mic gang, ce ducea, după cum lesne se poate bănui, spre o curte interioară, grăbi din nou pasul, trecând astfel înaintea lui. Răsuflă ușurat și continuă să meargă la fel de repede, cu gândul, imprecis, de a câștiga un anumit avantaj. Această prezență umană îl uimi într-atât, încât nici nu remarcă dispariția spațiului verde de dinaintea caselor. Chiar și coloritul lor părea să se estompeze, ajunsese din nou, la o varietate de bej, de gri și cenușiu, parcă ceva mai înalte, dar mai prost întreținute, cu tencuiala, în anumite locuri, căzută, de unde rânjea învechita cărămidă roșie. O nouă cotitură a drumului îl dirijă spre stânga. Trotuarele dispăruseră ca prin farmec, strada se îngustase într-atât, încât, cu brațele întinse, aproape că atingeau clădirile, amenințător de înalte, de pe care mortarul lipsea cu desăvârșire. Pietre roșii, dar mai ales galbene, arse de prea mult soare îi ridicau privirile către cer. Ceva mai încolo, un gard de lemn, negru, primul de altfel de pe acea stradă, putrezit ori mâncat de carii, marca lipsa unui imobil.

Își îndesă mâinile în buzunare și, regretând lășitatea de mai înainte, se întrebă cum de-i era posibil poștașului să se descurce, în absența numerelor de pe ziduri. Ba mai mult, acum, când era atât de aproape de capătul străzii, nu găsi nici o tăbliță care să indice vreun nume.

Ajunse într-o piațetă, aproape rotundă, pavată cu piatră cubică, în al cărei centru, un grup de numai câțiva inși încercuiau o tânără domnișoară, aproape imobilă, cu voce neplăcută, a cărei sonoritate străpungea tăcerea caselor inegale, unele cu mici balcoane, ce se răsfrângeau, rotunde, în claritatea aerului. Puțin mai la dreapta, înaintea unei prăvălioare, a cărei firmă nu o putea încă citi, era parcat, lucind în soare, bolidul negru, a cărui bruscă apariție îl bulversase mai devreme.

– ... iar aceasta e o clădire Jugendstil, strigă parcă și mai tare juna, vizibil flatată că numărul admiratorilor sporește, arătând cu un deget inelat, zornăindu-și cele câteva brățări ce-i strângeau încheietura, o înaltă construcție, dezagreabilă, spre care se îndreptară, deodată, toți cei optsprezece ochi ai vizitatorilor. Este tipică, continuă ea dintr-o răsuflare, fără să piardă atenția celorlalți, pentru

acest curent, apărut, după cum bine știți, la sfârșitul secolului XIX, începutul secolului XX, mai întâi în Germania, răspândit apoi în tot restul Europei, care se caracterizează, desigur, printr-o bogăție a decorației cu motive vegetale, ceea ce și puteți remarca în partea ei superioară.

Se îndepărtă de grup și se apropie, cu o delicatețe excesivă, de impunătoarea limuzină, fără să-și amintească defel că și el posedă una asemănătoare. O înconjură cu multă băgare de seamă și, urcând cele câteva trepte, deschise ușa tutungeriei, pe care, însă, o închise, speriat, la loc, cu inima bătându-i. Era același gest pe care-l făcuse, cu mulți ani în urmă, în copilărie, când, școlar fiind, proaspăt fumător, vrând să își cumpere un pachet de țigări, își descoperise, într-o dugheană asemănătoare, părinții.

Degetul, acompaniat de același glas greu de suportat, se îndreptă spre o nouă țintă, un aparat de fotografiat se declanșă aproape instantaneu și, în vreme ce privirile celor opt oameni se rotiră spre un alt punct de interes, un ușor tremur îl făcu să se înfioare, bucurându-se, aidoma unui copil, că fusese singurul ce văzuse, chiar deasupra unor alte motive vegetale, o maiestuoasă pasăre, ale cărei pene negre străluceau albăstrui în tăioasa lumină a soarelui. Rămase nemișcat, în fața tutungeriei, fixând minunatul corb, cu o stranie insistență.

Un scurt fâlfâit din uriașele-i aripe îi fu de ajuns să se desprindă de sticloasa streășină și să străbată, ușor, de parcă i-ar fi lăsat timp călătorului să-l urmeze, de-a curmezișul, piața. Trecu, din nou, pe lângă micul grup, împietrit, fără să-l mai remarce, fără să audă glasurile fremătânde, mereu cu ochii ațintiți în sus, în urma degetului călăuzei. Apoi o luă pe străzi întortocheate, dar mereu asemănătoare, binecuvântate întotdeauna de razele piezișe ori drepte, însă atât de reci, încât acum tremura, de-a binelea, din întreg trupul. Doar casele, la fel de joase și, parcă, la fel de prietenoase, îl făceau să continue acest bizar joc. Curând, dar el era atât de absorbit, încât nu-și dădu seama, clădirile deveniră din ce în ce mai rare, mai mici și mai cenușii, iar spațiile lipsă erau înlocuite de gigantici copaci, cu trunchiuri groase, a căror coajă se desprinsese pe alocuri. Coroane abia înmugurite se lăteau în voie, întinzându-și crengile noduroase până aproape de alte acoperișuri, peste hornuri, de multe ori înghițindu-le cu voluptate.

Pasărea zbura tot mai repede, iar el își forța corpul, în încercarea de a-i rămâne aproape. Când asfaltul se termină, pământul mocirlos îi îngreună tot mai mult hidoasa goană, iar stofa pantalonilor îi fu sălbatic sfâșiată de măcăciunii și de tufișurile ce-l împresurau. Dar el mergea mai departe, absent, strivind crengi uscate, călcând peste bolovani, alunecând pe mușchiul mereu umed. Un trunchi subțire, căzut la câțiva pași de rădăcină, îl făcu să se împiedice, fusese o lovitură cumplită, pe care el însă nu o resimți. Numai frigul, din ce în ce mai pătrunzător, îi sfârteca trupul, tot mai adânc, până când, în cele din urmă, și tufele rămăseseră îndărăt, aidoma pomilor, caselor, străzilor, în fine, orașului, o simplă amintire. Iedera deasă, crescută în straturi suprapuse, i se încolăci în jurul picioarelor, imagini ale caselor, joase și blânde, îi treceau cu o iuțea amănunțită prin fața ochilor, îndreptați către frumoasa pasăre, ale cărei pene erau tot mai albastre, tot mai albastre, dizolvându-se în culoarea azurului. Un ultim spasm, mai zguduitoare decât toate celelalte, îi străbătu vinele, mușchii, căzu mai întâi în genunchi, un zâmbet, da, e același zâmbet de mai înainte, i se ivi pe chip, schimonosindu-l, își amintise de ceva, mâinile i se împreună, apoi se prăbuși, definitiv, în câmpul verde, ale cărui flori stăteau gata să se deschidă în iarba de care-l mai desparte atât de puțin. Doar ochii mai urmăriră, o vreme, fermecătoarea pasăre ce se îndepărta, fâlfâind din aripe, devenind un simplu punct în orbitorul soare.

CERCUL

Într-o bună zi, un tânăr se înfățișă înaintea unui nonagenar și, după ce-l salută, trecu de îndată la ceea ce vroia să afle:

– Ce mai faceți, domnule, îl întrebă el pe bătrân, fără să-și ascundă un zâmbet ironic.

– Aștept să mor, răspunse acesta simplu și fața-i rămase neclintită, nepăsătoare la spusele vizitatorului. Apoi, după o scurtă pauză, spre uimirea interlocutorului, continuă: Însă, mai bine, dragul meu, spune-mi ce faci tu?!

STÂRV

Un râgâit prelung, cu iz de putrefacție, acoperi sonor teribilul vacarm ce stăpânea, de bune ceasuri, uriașa încăpere. Oameni, adunați în jurul unei lungi mese, îndoită sub povara farfuriilor, străchinilor, a coatelor, ba și a paharelor, nu pridideau să se îndoape, apocaliptic, cu cele mai strașnice mâncăruri. În capul mesei, amfitrionul, acum fără haină – probabil că o pierduse pe undeva, în ultimul lui drum către acel loc unde își putu goli, dintr-o dată, cu zgomot, conținutul intestinelor, de unde se întoarse cât putu mai repede, izgonit de mirosul dulceag al propriilor resturi, sprijinindu-se de ziduri –, doar într-o cămașă albă, pe care, în dreptul buricului, se lăbărța o uriașă pată, roșu închis – culoarea vinului ce încă i se prelingea din colțurile gurii. Pete mai mici, de untură, ori altele, de muștar, ba chiar și una, oarecum inofensivă, de maioneză, urcau încet-încet, aidoma bumbilor descheiați ai cămășii, până sus, sus de tot, până la gulerul înnegrit de jeg vechi, urât mirositor. În dreapta lui, la fel de palidă și de transpirată, îmbrăcată cu o elegantă rochie, soția încerca să-l ațintească, căci vroia să-i spună ceva cât mai grabnic. Nu reuși, imaginile soțului, ale comesenilor se învârteau halucinant înaintea ochilor, deschise gura, apoi, din senin, mâncarea țâșni din aceasta – abia acum se putea observa cât de puțin mestecată – tocmai înghițită, atât de hulpav, îndreptându-se, peste farfurie, peste celelalte bucate, spre decolteul soției ambasadorului. E adevărat, urmă o scurtă pauză, timp în care un al doilea jet îi nimeri de această dată nu numai decolteul, ci și fața, machiată acasă cu grijă, precum și părul bogat, blond, prins în coc. Amfitrioana tuși de câteva ori, duse ușurel mâinile la gură, își șterse saliva ce i se prelingea pe piept, fără să realizeze prea mult ce se petrece cu ea, de altfel, nici nu prea vedea în jur, în vreme ce ambasadoarei i se scurgea zeama acrișoară din creștet, peste urechi, peste ochi, peste nas, poposind puțin mai mult pe buze, în jos, peste rochie, pe sub rochie, peste pielea uscată, până când, după ce îngălbeni sutienul, chiloții, primii stropi atinseră pardoseala.

Și, totuși, dacă duhoarea nu ar fi fost atât de penetrantă, nu ar fi urmat nimic. Dar așa – în plus făcu și greșeala, fatală, de a-și plimba limba urât mirositoare peste buzele umede – simți cum, dintr-o dată, îi dă ghes să se golească. Se întoarse către ambasador, îl privi cu niște ochi spălăciți, înlăcrimați, ce păreau să nu perceapă nimic din cele petrecute și îi aruncă, drept în față, ultimele feluri, în plus, o bună parte din băutura ce-i clipocise ceva mai înainte, atât de neplăcut în interioru-i.

Amfitrionul, care tocmai ridica la gură un copan de pui – cu mâna dreaptă, în stânga rămăsese încă, uitat, paharul de vin – nu reuși să se mai abțină, izbucni într-un râs violent, care nu uimi pe nimeni dintre cei prezenți, lăsă carnea sleioasă dintre degete să cadă, aceasta se lovi mai întâi de pata roșie, apoi poposi pe pantaloni; râdea atât de violent, încât începu să se cutremure, săltându-și

proeminențele năclăite de sub cămașă. Pe urmă, fără să distingă prea multe împrejur, amfitrioana se molipsi de la râsul soțului și începu să hohotească și ea, la fel de zgomotos, făcând doar o scurtă pauză, în care vărsă și ultimele rămășițe din măruntaie, de data aceasta fără vlagă, direct în farfurie. Văzând că cei doi râd cu atâta poftă, ambasadorul renunță să-și mai șteargă fața și se porni și el pe râs, fără ca nici măcar să simtă, cu atât mai puțin să audă ciudatul zgomot ce răbufni dintre diplomaticele fese.

Doamna ambasador, încă nedumerită, nu înțelegea nimic, vedea doar trei guri deschise larg, cu rămășițe de carne nemestecată între dinți, percepea parcă de undeva, de departe, niște sunete străine, încercă să ridice paharul, să bea o gură dintr-însul, alcoolul să spele, așadar, gustul neplăcut, de fiere, ce i se ridica din străfunduri și i se lipea de cerul gurii. Nu izbuti să-l țină între degete, îl scăpă și stacana se făcu, de îndată, țândări.

Amfitrionul râdea cu atâta poftă, încât nici nu simți putoarea ce inundă salonul. Era zguduit de spasme de râs, apoi, simțind că nu mai poate, lovi cu pumnul în masă, o dată, de două ori, a treia oară, când, fără să vrea, nimeri în vasul în care fusese adusă, cu câteva mai înainte, friptura, dar unde, acum, nu se mai găsea decât ulei rece. Acesta țâșni de sub pumnul ce zdrobise porțelanul, inundă fața de masă, precum și hainele aleșilor comeseni, care o luară de la capăt cu răgetele lor. Ambasadorul se opri un moment și un râgâit puternic acoperi, pentru scurtă vreme, întregul vacarm și nimeni nu observă cum, prin fereastra bine ferecată, razele soarelui își fac loc, puțin câte puțin, în încăpere.

Deși primăvară, deși orele prânzului abia trecute, soarele puternic nu reușește să dogorească. Iar dacă vreunul dintre comeseni ar fi avut curiozitatea să arunce o singură privire, da, să arunce, da, o singură otheadă afară, ar fi văzut, cu siguranță, un mirific spectacol al culorii.

Soarele se prăvălește asupra ierbii verzi, mustind a viață, asupra aleilor ce mereu se întretaie, drepte, pavate cu piatră cubică, pentru ca, mai apoi, să se oprească, sfioase, înaintea uriașului havuz, a cărui apă, curată, umedă, țâșnește cu atâta forță din adâncuri, spre a se ridica spre înaltul albastru, stropi imponderabili rămân agățați, pentru câteva clipe, de aerul proaspăt, lăsând astfel impresia unei veșnicii. Zglobii, ei se unesc din nou într-un tot, devin din ce în ce mai masivi, iar în cele din urmă lovesc spumegând marginile de marmură albă ale ovalului bazin, prin care, pești roșii săgetează în voie cristalul atât de limpede.

La o privire mai atentă, ar fi putut observa că nu străjeri ori nimfe stau, din loc în loc, pe marginea aleilor, ascunși pe după chiparoși, ci pale statui tăiate în marmură, ce strălucesc în lumina diafană. Chiar acolo, în față, se arată o despuiată Afrodită, cu păru-i blond râurind peste umeri, peste sâni; sau aici, lângă latele trepte de granit, un Cupidon rotofei și bucălat își încoardă arcul. Desigur, de-acolo, din depărtare, de sub pâlcul de copaci, Heracle, cu năpraznicul buzdugan, ar fi impus respectul cuvenit, și toți s-ar fi refugiat în apropierea tinerei Junona, ale cărei brațe întinse s-ar fi transformat în cald adăpost. Dar nu pentru mult timp, căci fiorosul Marte, cu platoșa-i roșie, zăngănind a războaie, i-ar fi alungat, de îndată, și de acolo.

Atunci ar fi luat-o la fugă, zburdând voioși, s-ar fi încurcat în potecile dintre sălbaticile roze, ar fi mirosit cu nesaț aerul plin de polen și, în cele din urmă, s-ar fi aruncat, debordând de veselie, la umbra protectoare a bătrânului cedru. Apoi, leneși, s-ar fi uitat lung unii la alții, bărbații la femei, femeile la bărbați și s-ar fi pierdut în infinite săruturi.

Iar ochii lor închiși nu ar fi observat cum, ceva mai încolo, în plin soare, uriașa pasăre sfâșie, cu ciocul tot mai însângerat, un stârv.

CRIMĂ CU PREMEDITARE

Cu o sforțare supremă, bătrânului scriitor îi reușește să arunce paginile scrise în focul mistuitor. Peste câteva ore, la autopsie, nimeni nu-i va mai înțelege rigidul zâmbet senin.

BASM

Soarele abia trezit se zvârcolește în liniștea dimprejuru-i, cu atâta forță, de parcă ar fi la prima tinerețe. Raze lungi, aidoma unor gene bine definite, despică, însingurate, aburii fragezi ce se pierd, fir cu fir, deasupra verdelui otrăvit. Picături rotunde, apoase și limpezi, cad din vârful ierbii, își desăvârșesc forma pentru câteva clipe, se sparg apoi lin de pământul plăcut mirositor.

Câmpia se întinde, lungă și strălucitoare, încât nimeni nu se mai întreabă unde a rămas muntele; doar o floare, cărămizie și solitară, pocnește în plină creștere. Un fluture buimac o aude, tresare, își întinde palidele-i aripe și fuge, împleticindu-se, speriat de zgomotul asurzitor.

Lumina albă zdrobește eterul și, negăsind nimic în cale-i, se prăbușește pe solul umed. Ceva mai departe, fierul ruginit, ce lucește cu voluptate, se pierde în iarba ușor culcată, păstrând firave urme de pași, uitat acolo pentru totdeauna. Vântul se repede pe de-asupra, deloc amenințător, nepurtând cu sine minuscule pete de nori sub soarele strălucitor și îndepărtat.

Țipătul păsării pare să se apropie, atras poate de metalul lucind cărămiziu în mijlocul algelor sau poate doar de întinsa mare verde, ce își usucă stropii cameleonic în clarul de sticlă dimprejuru-i. Corbul coboară nestingherit, doar capul îi mai răsare, din când în când, deasupra lujerilor înalți. Ochii sinucigașului, rămași immobili de multă vreme privesc străini din mijlocul ierbii ce tinde să-i năpădească spre nepăsătorul înalt. Dar nu mai văd nimic, nimic altceva decât soarele atotputernic.